

iznad klanca pa se nam smeje belgrajski „konak“, kjer bivata mladolični Aleksander in krasnomična Draga . . .

XLVI.

Mesto Belgrad mi je znano že od zadnjič, zato mi ga sedaj ni bilo treba ogledavati. Sedli smo na brzovlak in pohiteli čez Savo.

moraš pokazati. Če zapuščaš kako državo, in teh je na Balkanu veliko, ga moraš oddati; ko prideš na prvo postajo prihodnje države, ti ga vidirajo iznova. Ta ceremonija s prtljago in potnimi listi se vrši na postaji Mustafa-Paša, v Harmanliju, Caribrodu, Pirotu, Belgradu in Zemunu. Potolaži te samo to, da ti v potni list zapišejo slovanski:

Carigrad: B u j k d e r é.

„видѣнь“ in „виђен“. Moja knjižica je že vsa pisana samih pečatov. Ko mi še „kr. glavna carinara u Zemunu“ na kovčeg pritisne svoj listič, se spravimo v vagon nazaj.

Balkanske državice sem si, žal, ogledal samo površno, večinoma samo iz železniškega voza. In vendar, koliko zanimivega je prikritega našim očem, zlasti še v balkanskem gorovju, čez katero so l. 1877. lezli Rusi in se bili pri Plevni! Ko bi imel čas, bi si ga kdaj pozneje ogledal natančneje.

V Slavoniji smo. Zopet gledamo oni milenijski spomenik v Zemunu, zopet drdramo čez polja in ravnine, pa sedaj ne več proti Zagrebu, marveč proti severu, proti Budimpešti. Srem je v svojem južnem delu ravnina, severni del pa pokriva gorovje, takozvana Fruška gora. Griči so pokriti z

Še en pogled na mesto in njega utrdbe, in že smo v Slavoniji, kjer v par minutah obstanemo na postaji v Zemunu. Stopili smo z voza, odprli kovčege, oddali potne liste. Hvala Bogu! zadnjikrat brskajo po naši prtljagi, zadnji pečat pritisnejo v naše potne knjižice. Velika sitnost na Balkanu je pregledovanje potnih listov; povsodi, kamor prideš, ga